

פרשת ויצא

וישא

כ"ט שני

ויעקב רגליו וילך ארצה בני-קדם: וירא והנה באר
 בשדה והנה שם שלשה עדרי-צאן רבצים עליה פי
 מן-הבאר שהוא ישקו העדרים והאבן גדלה על-פי
 הבאר: ונאספו-שמה כל-העדרים וגללו את-האבן
 מעל פי הבאר והשקו את-הצאן והשיבו את-האבן
 על-פי הבאר למקמה: ויאמר להם יעקב אחי מאין
 אתם ויאמרו מחרן אנחנו: ויאמר להם הידעתם את-
 לבן בן-נחור ויאמרו ידענו: ויאמר להם השלום לו
 ויאמרו שלום והנה רחל בתו באה עם-הצאן: ויאמר
 הן עוד היום גדול לא-עת האסף המקנה השקו הצאן
 ולכו רעו:

רשי"י (1)

(1) הן עוד היום

גדול. לפי שראה אותם רוצנים, כסוצר שרוצים לאסוף

המקנה הצימה ולא ירעו עוד, אמר להם הן עוד היום גדול, כלומר אם שמיים אתם, לא שלמחם פעולת היום, ואם הנהמות שלכם, אף על פי כן לא עם האסף המקנה (כ"ד ע"א):

ספורנו (2)

ז הן עוד היום גדול. הצדיק ימאס את העול גם כן אל הנכרים, כאמרו תועבת צדיקים איש עול (משלי כ"ט כח):

רד"ק (3)

(ד) ויאמר להם, לרועי העדרים השלשה שמצא שם. אחי, כמו:
 אל נא אחי תרעו (י"ט ח) כי יאמר אדם לאהבו או לשכנו אף על
 פי שאינו קרובו אחי, או אף על פי שלא ידעו, וזה להכנס עמו
 באהבה ובדברי שלום.

רלב"ג

בראשית כ"ט (4)

התועלת השלישי הוא במדות. והוא שראוי לאדם שישתדל להישיר האנשים אל הטוב
 בכל הפנים שאפשר, כי בזה מתקון המדינה מה שלא יעלם. עם שכזה תגדל האהבה
 בין האנשים בהראותם קצתם לקצת כי הם משגיחים בעניניהם ומשתדלים שיהיו בתכלית
 התקון והשלמות. ולזה תמצא שאמר יעקב לרועים ההם שישקו הצאן וילכו לרעות כי
 לא עת האסף המקנה.